

saae ned paa Færdslen i den nu ganske aftenlige Gade. Og der blev dødsensstille i den gamle Stue med de tunge Mahognimøbler, hvori det mørkerøde Lampelys sørgmodigt spejlede sig.

Endelig sagde Fru Bertha:

„Jeg havde engang tre Børn, Jytte! Hvor Helge fandt sit sidste Hvilested, veed ingen af os. Men Ebbe ligger med Skam i sin Grav.“

Jytte vendte sig forfærdet.

„Mor!“

„Ja, her skal der ikke stikkes noget under Stolen! Men ogsaa det skal du vide, at mest anklager jeg mig selv, fordi jeg har været en svag og daarlig Mor for dig og dine Brødre. Min gamle Grandtante Ernestine har faaet Ret. Jeg vilde ikke saa med Taarer. Og nu høster jeg min Straf!“

Hun rejste sig med Besvær og gik ind til sig selv. Jytte saa efter hende med et tungt Blik.

V.

Da Professor Asmus Hagen den næste Dag sad ved sit Frokostbord, bragte Tjeneren ham et Visitkort.

„Det er den Herre, der var her iforgaars og ikke sagde sit Navn. Skal jeg vise den Herre ind?“

Professoren saa paa Kortet, og uden at svare rejste han sig i glad Overraskelse og ilede med Servietten i Haanden ud i Forstuen. Jo, der stod han virkelig!